

ΜΟΥΣΕΙΟ
& ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Το ΜΑΙΤ ανοίγει ένα
παράθυρο στα τοπία του

Σε μια περίοδο υποχρεωτικού εγκλεισμού, κοινή αναζήτηση όλων είναι ένας εξωτερικός χαμένος παράδεισος, μια ξεχασμένη φύση, ένα αποσπασματικό τοπίο. Ένα τοπίο που δεν περιορίζεται από πλαίσια, που περιγράφει μια εξωτερική κατάσταση και αναφέρεται σε έναν εσωτερικό κόσμο φορτισμένο με ποιητική συγκίνηση.

Η φύση
κινητοποιεί το
συναίσθημα και τη
μνήμη. Κηλίδες
αρμονικών
χρωματικών τόνων
γίνονται φύλλα και
φως, χώμα και
δάσος. Ανακαλούν
το ξάφνιασμα από
την κίνηση των
δέντρων, το
θρόισμα των
φύλλων μέσα στον
αέρα, την
αντίδρασή τους
στο φως.

Νίκος Τζάνος: *Βέρμοντ*, 1995.

Ο χώρος και τα αντικείμενα -σπίτια, νερό, σύννεφα- που συλλαμβάνει ο ζωγράφος αποκτούν νόημα. Η ζωγραφική επιφάνεια δεν σταματάει στην εντύπωση αλλά φτάνει ως την ευαισθησία.

Τα γνώριμα σχήματα - κύβοι- γίνονται σπίτια κι η κατάργηση της διαδοχής των επιπέδων τείνει να καταργήσει και τη διάκριση ανάμεσα στην εικόνα και το φόντο. Οι θερμοί γήινοι τόνοι δημιουργούν ένα φιλικό περιβάλλον που η απουσία όμως της ανθρώπινης παρουσίας εντείνει την σχεδόν μεταφυσική του ακινησία.

Ειρήνη Δενδρινού: Σπίτια, ελαιογραφία σε ξύλο, 1989.

Η οικιστική δομή
συνδέεται με το
νερό χάρη σε μια
φωτεινή και
ανάλαφρη
χρωματική
συμφωνία με τις
ίδιες νότες να
επαναλαμβάνονται.
Η παλλόμενη
επιφάνεια του
νερού δημιουργεί
την αίσθηση ότι η
αντανάκλαση ενός
πράγματος είναι πιο
αβέβαιη και πιο
ασταθής από το ίδιο
το πράγμα.

Αικατερίνη Εξάρχου Gensonnet, 'Υδρα', 1965

Αναζητούμε εκείνο που χάσαμε και που μπορούμε μόνο να το μνημονεύσουμε. Νοσταλγούμε ένα απολεσθέν παρελθόν, ένα «αιώνια ενδιαφέρον» εξιδανικευμένο τοπίο, όπου το ιδανικό αρχίζει εκεί που τελειώνει η ομορφιά της φύσης ή εκεί όπου η φύση συναντάει την Ιδέα.

Με τα ερείπια της αρχαιότητας στο πρώτο πλάνο και το δραματικό φως του ουρανού στο βάθος, το τοπίο δεν είναι η αναπαράσταση μιας γραφικής φύσης που αφήνει παθητικό το θεατή. Τον προτρέπει σε σκέψεις και αποτελεί πηγή συναισθημάτων.

Ανώνυμος «Ερειπιογραφία». Λάδι σε μουσαμά.

Η φύση είναι μια ατέρμονη
έκταση, αέναα
μεταβαλλόμενη όπου οι
κοσμικές δυνάμεις
παρασύρουν τα πράγματα.

Ευαγγελία Ιωάννου – Σιώμου: "Νεφελογραφία«, λάδι σε μουσαμά, 1995

Το φως ταυτίζεται με το
χρώμα σ' ένα κινούμενο
παιχνίδι αέρινων
πέπλων και η
διαφάνεια του νερού
και της ατμόσφαιρας
επιτυγχάνεται χάρη στα
ομιχλώδη χρώματα και
σε μια γρήγορη τεχνική
με ελαφριά αγγίγματα
του πινέλου

Έκτωρ Γρόλλιας: "Κέρκυρα- παλαιό Φρούριο. Λάδι σε μουσαμά

Επαναστατημένο κι οργισμένο ή ευνοϊκό και φιλόξενο, το ζωγραφικό τοπίο καταγράφει τις άπειρες ποικιλίες των φυσικών μορφών χρησιμοποιώντας μια άπειρη παραλλαγή χρωματικών τόνων, δημιουργώντας έτσι ένα ορατό όνειρο. Η εικόνα του μας υπενθυμίζει την έλλειψή του και τη θέση του ανθρώπου απέναντι στη φυσική πραγματικότητα.